

Arrest

nr. 176 847 van 25 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. DELTOUR *loco* advocaat L. DEHAENE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een sjiitisch moslim te zijn. U stelt te zijn geboren op 19 maart 1992 in de wijk Al Hurriya (stadsdistrict Rusafa) te Bagdad, waar u met uw ouders woonde tot aan uw vlucht uit Irak. U studeerde business en administratie tot 2013, toen u trouwde en het te druk had met uw werk in de bakkerij en in de biljartzaal die u zelf uitbaatte.

Op 8 of 9 september 2014 verliet u om 2 uur 's nachts het huis om een telefoongesprek te voeren met een vriend. U zat in een parkje schuin tegenover uw huis toen u een auto zag naderen met vier mannen erin. Zij stopten voor het huis van uw buurman, Hussam. Een van de mannen bleef in de auto zitten.

Twee van hen stonden voor de auto en een vierde stak de straat over naar de woning van uw buurman. U hoorde dat een wapen geladen werd. U stond op en stak schuin de straat over, waarbij u de twee mannen bij de auto begroette. U herkende één van hen als Jafar, een man uit uw wijk die ook in de bakkerszaak kwam waar u werkte. U ging uw huis binnen en belde uw buurman op. Deze was nog aan het slapen, nam de telefoon op en zei dat hij gehoord had dat er geklopt werd. U vertelde hem dat er gewapende mannen aan zijn deur stonden en dat hij de deur niet moest opendoen. Later zag u dat de auto verder op in de straat stond.

De volgende dag werd u bij uw buurman Hussam uitgenodigd waar zijn vader u bedankte omdat u zijn zoon het leven had gered. U vertelde hen dat u Jafar had herkend als één van de belagers. Uw buurman zei echter dat dit een vriend van hem was en belde hem op. Uw buurman vertelde u dat Jafar zich van huis vergist had. U vond dit vreemd maar uw buurman zei dat er niets aan de hand was.

Op 15 of 17 oktober 2014 reed u met de brommer van de bakkerszaak waar u werkte naar huis om propere kleren aan te trekken alvorens naar uw biljartzaal te gaan. Er kwam een wagen heel dicht achter u rijden. U draaide zich om, om te kijken wat er aan de hand was. Op dat moment hoorde u 2 schoten. U sloeg rechts een zijstraat in. Op het einde van die straat zag u dat de auto gestopt was. U sloeg linksaf en reed een 15 meter vooruit alvorens om te keren en te ontdekken dat de auto verdwenen was. U ging te voet verder en belde uw ouders. Deze zeiden u niet naar huis te komen maar u bij iemand te verstoppen. U belde een vriend op en bent daar één nacht gebleven. De volgende dag werd u opgehaald door uw oom langs moederszijde, die u meenam naar zijn huis in de wijk Al Jihad, waar u onderdook.

Op 21 november werd u 's nachts opgebeld door een vriend die u vertelde dat er een aanslag op uw biljartzaal had plaatsgevonden. Op 23 november zeiden uw ouders u dat u een klacht moest indienen. Omdat u niet meer naar de wijk Al Hurriya durfde, legde u deze klacht neer bij de rechtbank. Een week later moest u hierover toch een verklaring afleggen op het politiekantoor van Al Hurriya. Hierna vroeg u een kopie van uw klacht bij de rechtbank. U bleef de volgende 10 maanden ondergedoken bij uw oom. Uw ouders vroegen voor u een visum aan voor Iran. Omdat u niet naar Iran wilde, bleef u in Irak tot u het land ontvluchtte op 15 augustus 2015. U reisde via Erbil (provincie Erbil) naar Izmir in Turkije, van waar u per boot doorreisde naar Griekenland en vervolgens België. U kwam aan in België op 25 augustus 2015 en diende op 27 augustus uw asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw paspoort, een kopie van uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw woonstkaart, uw kieskaart, uw huwelijksakte, een kopieën van de identiteitskaarten van uw vrouw en uw zoon, een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw vrouw, foto's van uw zoon in uw biljartzaal, en het dossier van uw klacht met bijhorende Engelstalige vertaling.

B. Motivering

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst bent ontvlucht omwille van het feit dat u bedreigd werd door leden van een door u onbekende militie die zich wilden wreken omdat u de moord op uw buurman verhinderde. U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Vooreerst moet worden gesteld dat u vage verklaringen aflegde betreffende de personen van wie u vervolging vreesde. Zo weet u niet wie u op straat beschoten heeft, noch wie uw biljartzaal heeft vernield. U vermoedde slechts dat u vervolgd werd door de personen die voordien gewapend naar het huis van uw buurman waren gekomen, en dat zij u vervolgden omdat u uw buurman hier toen over had gewaarschuwd. Van de gewapende mannen die naar de woonst van uw buurman gekomen waren had u slechts één persoon herkend, een zekere Jafar, die eveneens afkomstig is uit uw wijk, en over wie uw buurman nadien vertelde dat hij bevriend was met deze persoon. Hoewel u beweerde dat Jafar en diens kompanen tot een militie behoren wist u echter niet eens tot welke militie zij dan behoren (DVZ vragenlijst, vraag 3.5; CGVS p8-14). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u uw buurman niet verder hebt bevraagd over deze personen en daarentegen al het contact met hem verbroken had. Aangezien uw buurman Hussam bevriend was met één van de personen die u had herkend zou hij u nochtans mogelijk meer informatie over hen hebben kunnen verschaffen. Hoewel u stelde te vrezen dat indien u Hussam wat vertelde dit zou uitkomen waardoor u meer problemen zou krijgen, verklaarde u hem echter eveneens te vertrouwen (CGVS, p8-13). Dat u, die uit vrees voor vervolging vanwege deze personen de ingrijpende beslissing nam zijn land van herkomst te ontvluchten en zich op internationale bescherming te beroepen, niet meer informatie over de identiteit en/of de activiteiten van uw belagers kon verschaffen, niettemin een van hen uit uw wijk afkomstig zou zijn en uw buurman bevriend met hem bleek te zijn, en dat u hier zelfs bij uw buurman geen verdere informatie over trachtte in te winnen, is weinig aannemelijk. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aangetast.

Verder kunnen uw verklaringen tijdens uw gehoor op het CGVS aangaande het tijdstip waarop u door uw belagers op straat beschoten werd niet geheel in overeenstemming worden gebracht met de verklaringen die u hierover aflegde op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Zo verklaarde u op de DVZ dat u in september 2014 uw buurman telefonisch verwittigde over de gewapende mannen die voor zijn huis stonden en dat u drie weken later, op 6 of 7 oktober 2014 door uw belagers op straat werd achterna gezeten en beschoten (DVZ, Vragenlijst, vraag 3.5). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u daarentegen dat u deze gewapende mannen opmerkte en uw burens telefonisch waarschuwde op 8 of 9 september 2014 en dat u vervolgens op 15 of 17 oktober 2014 op straat werd beschoten (CGVS, p 7-9, 12). U stelde ook op 15 of 17 oktober 2014 naar uw oom in de wijk Al Jihad te zijn verhuisd (CGVS, p 3). Niet alleen stemt dit tijdstip niet overeen met wat u hier voordien over verklaarde op de DVZ, ook de tijdsperiode tussen het moment waarop u deze mannen aan de deur van uw buurman had opgemerkt en het moment waarop u op straat werd beschoten verschilt van wat u hierover op de DVZ had verklaard. Aangezien dit element raakt aan de kern van uw asielrelaas kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hierover coherente verklaringen kon afleggen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder onderuit gehaald.

Ook kon u niet aannemelijk maken dat de schade aan uw biljartzaal veroorzaakt werd door uw belagers. Zo verklaarde u dat u op de nacht van 21 november 2014 opgebeld werd door een vriend die u zei dat er een aanslag op uw zaal was gepleegd. U verklaarde vervolgens een klacht te hebben ingediend op 23.11.2014 bij de rechtbank, omdat u niet naar de politie in uw wijk Hurriya durfde. U verklaarde daar te hebben gezegd dat het om een aanslag ging, ook al was u bang om dit te zeggen en dat u vermeld had niet te weten wie de daders waren. U voegde nog toe dat u een week later hierover toch diende te getuigen op het politiekantoor van de wijk Hurriya (CGVS p9, 13). Uit de klacht en de Engelstalige vertaling ervan die u neerlegde, blijkt echter duidelijk dat u uw klacht op 23.11.2014 wel op het politiekantoor van Al Hurriya indiende, dat deze klacht vervolgens werd doorverwezen naar de onderzoeksrechter van het stadsdistrict Khadimiya en dat uw vrienden een week later, namelijk op 30.11, alsook u, hierover getuigenverklaringen aflegden op de rechtbank, wat geenszins in overeenstemming kan worden gebracht met uw verklaringen hieromtrent. Bovendien blijkt hieruit dat u aanvankelijk bij het indienen van uw klacht op 23.11.2014 enkel stelde dat het dak van uw zaal was ingestort en dat u niet wist waarom (document 11 p1 en 2), wat evenmin in overeenstemming kan worden gebracht met uw verklaring dat u bij het indienen van uw klacht op 23.11 reeds had aangegeven dat het om een aanslag ging (CGVS p9). Ook de waarnemingen van de politie op 23.11.2014 vermelden enkel dat het plafond van uw (oude) zaal volledig ingevallen was en dat meubilair, deuren en glazen beschadigd waren. Er is geen sprake van een ontploffing of brand (document 11 p3). Slechts uit de latere getuigenverklaringen die u en uw vrienden aflegden op het politiekantoor van Al Hurriya en het hof van beroep in Al Karkh en die aan het dossier van uw klacht werden toegevoegd, blijkt dan weer dat uw vrienden, die zich op het moment van de aanslag nabij uw biljartzaal bevonden, een ontploffing zouden hebben gehoord en dat u en uw vriend Ridh Hamad Al-Khalidi hierbij nog verklaarden dat het gebouw gebombardeerd werd en brand vatte (document 11 p6-10). Zij hierbij opgemerkt dat hoewel op de getuigenverklaring die u zou hebben afgelegd op de rechtbank van Al Karkh geen enkele datum vermeld staat, uit het geheel van het door u neergelegde dossier kan worden afgeleid dat u deze getuigenis, net als uw vrienden, na het indienen van uw klacht bij de politie van Al Hurriya, waar u geen enkele melding maakte van een ontploffing of brand, en nadat uw klacht voor een gerechtelijk onderzoek werd doorverwezen, zou hebben afgelegd. Los van het feit dat uw verklaringen afwijken van wat er aanvankelijk in de door u neergelegde klacht werd geregistreerd, is het ook geheel onlogisch dat indien uw biljartzaal toen werkelijk werd gebombardeerd u dit dan niet van meet af aan bij het indienen van uw klacht zou hebben vermeld. Bovendien moet worden opgemerkt dat u tijdens uw gehoor op het CGVS werd gevraagd of er ook brand was in uw zaal, waarop u verklaarde dit niet te hebben gevraagd en u dit dus niet weet. Geconfronteerd met het feit dat u in uw eigen getuigenis sprak van brand, zei u dat u dacht van niet (CGVS p12-13). Deze elementen halen bijgevolg niet alleen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder onderuit, maar tast ook de waarachtigheid van deze getuigenverklaringen aan. Zij nog opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier blijkt dat dergelijke documenten in Irak makkelijk tegen betaling verkrijgbaar zijn, waardoor de bewijswaarde van deze stukken hoe dan ook uiterst relatief is. Zoals vermeld is de getuigenverklaring die u aflegde op de rechtbank van Al Karkh en die aan het dossier van uw klacht werd toegevoegd niet eens gedateerd, wat verder twijfel werpt op de waarachtigheid van dit stuk. Het dossier van de klacht dat u neerlegde, spreekt bovendien eveneens van een gerechtelijk expert die het gevallen plafond uw zaal onderzocht op 28.11.2014. Het rapport van deze expert, dat volgens de politiedocumenten bijgesloten werd in deze documenten, werd opmerkelijk genoeg door u echter niet neergelegd (document 11 p12). Ook op de foto's die u neerlegde kan enkel worden afgeleid dat een dak is ingestort, doch is hier geen spoor van brandschade te zien (document 10).

Het feit dat uw verklaringen afwijken van de klacht die u zelf neerlegde, en het feit dat uit het dossier van uw klacht, waarin de gerechtelijke expertise opmerkelijk genoeg ontbreekt, onmogelijk besloten kan worden dat er effectief op doelbewuste wijze een aanslag werd gepleegd op uw zaak doen verder ernstig twifelen aan uw asielrelaas.

Ook verklaarde u bij de DVZ dat één van uw vrienden die in het kader van bovenvermelde klacht een getuigenverklaring aflegde omwille hiervan in de problemen kwam en naar Duitsland moest vluchten. Toen u op het CGVS op uw eerdere verklaring werd gewezen beaamde u dit, maar verklaarde u dat u niet wist welke problemen hij dan had ondervonden (CGVS p15 en DVZ vragenlijst vraag 3.5). Aangezien ook dit element betrekking heeft op de kern van uw asielrelaas, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hier gedetailleerde verklaringen over kon afleggen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Ten slotte moet worden vermeld dat het laatste vervolgingsfeit volgens u dateert van 21 november 2014 maar u uw land van uw land herkomst pas negen maanden later ontvluchtte, namelijk op 15 augustus 2015 (CGVS, p 6, 9). Toen u gevraagd werd waarom u pas op 15 augustus 2015 uit Irak vertrokken was, antwoordde u dat u ondergedoken leefde bij uw oom en dat u pas na zes maanden van een vriend vernam hoe u naar Europa kon reizen (CGVS p13-14). Indien u echter werkelijk vreesde voor uw leven en meende nood te hebben aan internationale bescherming, kan worden verwacht dat u zich hier reeds eerder over zou hebben geïnformeerd en/of reeds eerder pogingen zou hebben ondernomen om uw land van herkomst te verlaten. Hoewel u beweert dat u al die tijd ondergedoken leefde bij uw oom in de wijk Al-Jihad (CGVS, p4, 9, 13) verbleef u echter nog steeds in dezelfde stad en bij een familielid waar uw belagers, die luidens u immers tot een militie behoren, machtig zijn en over allerlei informatie beschikken (CGVS, p10), u makkelijk zouden kunnen opsporen. Het feit dat u nadat uw bijlartzaal vernield was nog negen maanden hebt gewacht alvorens uw land van herkomst te ontvluchten en zich op internationale bescherming te beroepen, doet bijgevolg verder twifelen aan uw beweerde vrees ten aanzien van uw land van herkomst.

Bijgevolg moet worden besloten dat u niet in staat was aannemelijk te maken dat u te vrezen hebt voor vervolging zoals gedefinieerd door de Vluchtelingenconventie, noch dat u een risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u neerlegde (uw paspoort, kopieën van uw identiteitsbewijs en dat van uw vrouw en zoon, uw nationaliteitsbewijs en een kopie van dat van uw vrouw, uw kieskaart, uw woonstkaart, en uw huwelijksakte) kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Deze documenten tonen weliswaar uw identiteit en die van uw echtgenote en zoon aan, zij vormen echter geen bewijs van de problemen die u beweerde te hebben meegemaakt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich op artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet). Hij stelt te voldoen aan de criteria van artikel 1 van het Verdrag van Genève, verwijst naar de aangevoerde feiten en stelt dat hij geen beroep kan doen op de eigen overheid.

2.1.2. Verzoeker beroept zich tevens op artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Volgens hem is de motivering van het CGVS subjectief en eenzijdig opgesteld met de bedoeling om de asielaanvraag te kunnen weigeren.

Verzoeker wijst op het neergelegde gerechtelijke dossier. Zijn verhaal kan niet zomaar als ongeloofwaardig worden beschouwd. De onduidelijkheden over deze documenten weerleggen niet dat verzoeker werd bedreigd en dat zijn zaal werd vernield. Het gaat bovendien om feiten van twee jaar geleden. Het is dus niet verwonderlijk dat er in bepaalde details onduidelijkheden zijn.

2.1.3. Verzoeker acht de bestreden motivering tegenstrijdig. Enerzijds wordt de situatie in Bagdad erkend, doch anderzijds wordt hem geen subsidiaire bescherming verleend.

Verzoeker verwijst naar artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Het CGVS verwijst zelf naar de positie die UNHCR in oktober 2014 innam en waaruit de gevaarlijke situatie in Irak en Bagdad blijkt. Het CGVS erkent de situatie in Bagdad. Bovendien baseert het CGVS zich op de COI Focus van 31 maart 2016. Sederdien is de situatie verslechterd. De afgelopen maanden waren de bloedigste in de jongste jaren. Wekelijks zijn er explosies en bombardementen, waarbij de laatste weken meer dan 100 doden vielen. De aanslagen zijn vooral gericht tegen de sjiiitische bevolking. Het is dus evident dat verzoeker een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.1.4. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker een kopie van de reeds in het administratief dossier opgenomen vertaling van het gerechtelijk dossier bij het verzoekschrift (bijlage 3).

2.2. Verweerder legt op 13 september 2016 een aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Bij deze aanvullende nota voegt verweerder de *COI Focus "IRAK, De veiligheidssituatie in Bagdad"* van 23 juni 2016, de *COI Focus "IRAK, De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016"* van 12 augustus 2016 en een bijdrage van *"Musings on Iraq"* van 16 augustus 2016.

2.3.1. De door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.3.2. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 1 van de voormelde wet van 29 juli 1991, dient te worden opgemerkt dat dit artikel enkel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt. Verzoeker duidt niet aan op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn.

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van voornoemde wet en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.4. De bewering dat het CGVS er enkel op uit zou zijn geweest op verzoekers asielaanvraag te weigeren, kan niet worden aangenomen. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.3.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.6. In de bestreden beslissing wordt op omstandige, duidelijke en gedetailleerde wijze uiteengezet waarom aan verzoekers beweerde, concrete problemen en vervolgingsvrees niet het minste geloof kan worden gehecht. Meer bepaald wordt hierin vastgesteld dat (i) verzoeker vage verklaringen aflegde en zich baseerde op vermoedens inzake zijn vervolgers; (ii) hij over deze vervolgens een gebrek aan interesse vertoonde en hij naliet zich over hen te informeren; (iii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de chronologie van zijn relaas; (iv) hij ingevolge de strijdigheid van zijn gezegden met het neergelegde gerechtelijke dossier, zijn onlogische verklaringen en het gebrek aan bewijswaarde van het gerechtelijke dossier en de neergelegde foto's niet aannemelijk maakt dat de schade aan zijn zaal werd veroorzaakt door zijn belagers en bij een doelbewuste aanslag; (v) hij niet wist welke problemen zijn vriend zou hebben gekend omwille van diens getuigenverklaring in zijn zaak; (vi) hij ondanks zijn beweerde vrees nog negen maanden bij een familielid verbleef; (vii) de overige documenten geen bewijs vormen van zijn problemen.

De motieven die dienaangaande in de bestreden beslissing zijn opgenomen vinden steun in het administratief dossier en zijn pertinent en terecht. Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten.

Waar hij wijst op het tijdsverloop sedert de feiten, dient immers te worden opgemerkt dat dit de gedane vaststellingen niet kan verklaren. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van dit asielrelaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten.

Verder tracht verzoeker de gedane vaststellingen ten onrechte te minimaliseren door deze af te doen als details. De voormelde vaststellingen hebben immers stuk voor stuk betrekking op de kern van zijn asielrelaas en op de essentie van zijn voorgehouden vrees.

Gelet op het voorgaande kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.7. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict.

In casu is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel hetgeen verzoeker aanhaalt (rechtsplegingsdossier, stuk 1) als de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stuk 7) en de in het administratief dossier (map 'landeninformatie') opgenomen informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad.

De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale

bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiliger zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd.

Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiïtische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng oktober tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS